

Weeskamer

Weeskamers werden opgericht om de rechten van minderjarige weeskinderen te beschermen. Wanneer één van de ouders overleed, moest hiervan aangifte worden gedaan bij de weeskamer. Bij inschrijving diende aangegeven te worden hoe de voogdij geregeld was. Werd er geen voogd aangewezen, dan benoemden de weesmeesters er een.

In de weeskamerarchieven vindt u de volgende gegevens:

- de naam van het kind;
- de namen van de ouders;
- de naam van de voogd(en);
- de in beheer genomen fondsen en boedels;
- aantekeningen over het beheer en toezicht door de weeskamer;
- eventueel: vermelding dat de weeskamer door de ouders/voogden werd uitgesloten van toezicht.

Wanneer iemand onder toezicht werd gesteld, diende dit ook bij de weeskamer geregistreerd te worden. Dit gebeurde bij oudere personen die hun eigen goederen niet meer konden beheren en verstandelijke gehandicapte personen, innocenten genaamd.

Boedelinventarissen zijn op naam van de betrokkenen terug te vinden in het weeskamerarchief.

In 1809 kwam een nationaal voogdijrecht tot stand, waardoor het bestaansrecht van de weeskamer verviel. Tot het midden van de negentiende eeuw bleef deze op een laag pitje in bedrijf.